

1.

Toho rána se probudila i *Muntagna*, Etna. Na město padal hustý černý mrak popela a celé ho zahalil. Ve chvílích ticha se hřmot ozýval dokonce i od moře, něco mezi duněním hromu a salvou ohňostroje tlumenou vzdáleností.

Písek se z nebe sypal bez přestávky, vytvářel na zemi skřípající koberec a klouzal po rozevřených deštnících, které si chodci porůznu opatřili u pouličních prodejců, co se promptně objevili na chodnících, jako když se znenadání spustí déšť.

Alfio Burrano několikrát postříkal čelní sklo, než odevzdaně zapnul stěrače. Kufr jeho zbrusu nového bílého range roveru se z přechodného antracitového odstínu už barvil do matně černé. Při pomyšlení na nevýslovné škody, které ten brusný písek, co dokáže poškrábat jakýkoli povrch, s nímž přijde do styku, oči nevyjímaje, způsobí na karosérii, Alfio v duchu zaklel.

Vytáhl z přední kapsy batohu krátký doutník a zapálil si.

Ceduli „Vítejte v Sciaře, obci na svahu Etny“ a hlavní vjezd do Burranovy vily od sebe dělilo plus minus pět set metrů posetých nespočtem staveb polymorfního vzhledu, které to staré panské sídlo obkličovaly a stály v místech, kde se kdysi rozkládal jeho soukromý park.

Ve chvíli, kdy nechával náves Sciary za zády a mířil k boční bráně vily, telefon připojený k palubní desce začal zvonit. Alfio vrhl rychlý pohled na displej a ujistil se, že se na něm znovu neobjevily ony modré oči, které by nejradši v paměti uložené neměl a které ho celé odpoledne mučily zprávami a voláním, na něž si umínil, že nebude odpovídat.

Hlas Valentiny, jeho enoložky, ale nejen enoložky, ho uklidnil.

„Čau, šéfe, jak to dopadlo?“

„A jak by to podle tebe mohlo dopadnout? Vzdušný prostor nad Katáníi je uzavřený až do zítřejšího rána, v tom nejlepším případě. Lety buď odklonili do Palerma a Comisa, nebo je zrušili, jako ten můj. Zkrátka bordel jako vždycky. Doufejme, že mě nechají odletět aspoň zítra, jinak jsou všechny moje plány v háji.“

Když Alfio několik hodin předtím viděl, jak pult check-inu v odletové hale na Belliniho letišti vzala útokem asi dvacítku střadatelů mil, kteří byli stejně jako on rozladění nemožností vyřešit situaci máváním členskou kartou klubu Freccia Alata s přednostním nástupem, začal telefonovat na všechny strany. Při pokusu dostat se na jediný let do Milána, který toho odpoledne měli vypravit, marně zmobilizoval celé vrchní velení katánského letiště, mezi jehož špičkami měl víc jak jednoho kamaráda.

„Jsem si jistá, že najdou způsob, jak tě nechat odletět. Nedáme si dneska někde dobrou večeři, aby se ti trochu zvedla nálada?“ navrhla.

V jiné chvíli by se vůbec nerozmýšlel, ale po tom katastrofálním odpoledni mu večer plný milostných slovních přestřelek při svíčkách, jen aby si pak za odměnu jednou vrznul, připadal jako příliš náročný projekt.

„Ne, Val, nezlob se, ale dnešní večer strávím radši sám v Sciaře.“

Ticho. Dotklo se jí to.

„No jasně, podle mě je dnešní večer jako stvořenej k tomu, aby se člověk vydrápal do vesnice na svahu sopky. Proč si nejdeš lehnout rovnou do ústí kráteru?“

Ajaj. To nejmenší, co mohl udělat, bylo ji tam pozvat. Stejně to odmítne.

Omyl.

„Ty seš fakt vůl, Burrano. Víš přece, že mi ta barabizna nahání strach!“ Rezignovaný povzdech, pak: „Tak dobře. Večeři donesu já.“

Alfio otevřel bránu a vyjel po stoupající štěrkové cestě. Zaparkoval range rover pod strom s větvemi dostatečně hustými, aby ho chránily, a přiměřeně pevnými, aby nehrozilo, že se pod tíhou písku zlomí. Zamířil k jediné osvětlené části vily: čtyři místnosti a pár metrů čtverečních zahrady, kam se mu podařilo vecpat dokonce i bazén důstojných rozměrů. Místnosti měly samostatný vchod a nebyly propojené ani s hlavním křídlem, ani s věží.

Tohle mu „bába“ poskytla a s tím si musel vystačit. Nic víc ani čekat nemohl.

Bába, občanským jménem Teresa Burranová, jeho teta, náramně prachatá, ale lakomá jako Harpagon, byla Alfiovou jedinou příbuznou, jakož i jediným zdrojem jeho příjmů; chovala se k němu jako k nějakému poddanému a bez obalu mu dávala najevo své zklamání z toho, že jediným dědicem rodinného jmění je on.

Z jednoho samostatného domku vylezl Tunisán Chadi, jeho chlapec pro všechno, a s údivem, že ho tam vidí, se mu vydal naproti. Šel za ním pak přes dům až dozadu na zahradu.

„Výborně, Chadi, že tě napadlo přikrýt bazén. Vzhledem ke všemu tomu popelu, co prší z nebe, by z něj už dávno bylo bahniště,“ pochválil ho. Plachta, která bazén

chránila, plná černého písku stejně jako jeho okraj i okolní trávník, už byla tak těžká, že na vodě tvořila proláklinu. Chadi se postavil pod stříšku do vyčkávacího postoje.

Alfio pochopil, že mu potřebuje něco říct.

„Pane doktore, vedle v domě spadla zeď. Je tam vevnitř voda,“ oznámil Chadi a ukázal přitom na temnou stranu vily.

„Jak jako voda? Chceš říct vlhko?“

„Ne, ne. Voda.“

Burrano na něj zaraženě pohlédl. „A cos tam šel dělat?“

Aniž se o tom slůvkem zmínil tetě, která by jinak protestovala, nechal Chadiho hlídat vilu a pro každý případ mu svěřil i klíče od starého služebního vchodu do věže. Vlastně udělal ještě něco. Kromě dvou videokamer, které strážily jeho majetek, dal instalovat ještě třetí a ta z rohu jeho části domu zabírala prostor až k začátku velké zahrady. Došlo tam už k mnoha vloupáním, nebyl důvod riskovat další. V sázce byla sama hodnota vily. A jestli to ta stará hysterka nechtěla pochopit, její problém.

„Já slyšel rámus. Tak já rozsvítil světlo tam vedle a šel se podívat. Do všech pokojů. Pak vešel do pokoje pod věží, toho, kde skříně, a viděl spadla zeď. Když se já do-
tknul, celá ruka mokrá.“

„Krucinálfagot, tohle nám ještě scházelo!“ vybuchl Alfio.

„Chcete to vidět?“

„Mám snad na vybranou? Jistěže to chci vidět.“

Ano, jistě, ale co pak? I kdyby tam byl únik vody, co by s tím mohl dělat? O tom, že by v tom domě měla za něco utratit peníze, nechtěla bába ani slyšet.

Alfio v duchu láteřil a šel nahodit jistič, který do-
dával elektřinu do věže. Vzal si klíče a baterku a kráčel

před Tunisem vnější chodbou, která vedla k hlavnímu vchodu.

Byla to nejkratší cesta, jak se k tomu pokoji dostat, aniž by musel obejít celý dům.

Domovní dveře vydaly při otevírání zlověstný zvuk, ze kterého naskakovala husí kůže. Alfio zvedl páčku černého předpotopního jističe a s úlevou si oddechl, že i tentokrát unikl nebezpečí, že k němu zůstane přiškvařený. Pár přeživších žárovek ozářilo mramorové schodiště, po němž se on a Chadi dostali k postižené části domu. Prostor zasažený únikem vody byl v prvním patře: cosi jako obývací pokoj, zařízený s extravagancí, ostatně jako zbytek vily, a vedoucí do ložnic.

Bylo tam nesnesitelné horko, pach prachu ve vzduchu šimral v nose. Alfio nařídil Chadimu, aby otevřel dokořán jedno okno, to však šlo jen ztěžka, protože okenice byly v dezolátním stavu.

„Odhrň tu záclonu, je celá zaprášená. Už takhle se tu nedá dejchat, když k tomu připočteme prach, co se tu za půl století nashromáždilo, můžeme tu i zhebnout. Zatracená bába a ty její obsese. Copak je možný nechávat dům takhle zanedbaný?“ vyštěkl.

Zedř se zřítíla blízko krbu a zasáhla jednu prázdnou knihovnu. Voda prosakovala zdí tak mocně, že se v jednom místě vytvořilo cosi jako lišejníky. Na zemi v rohu byla dokonce houba.

„Kdoví jak dlouho už je to v tomhle stavu,“ bručel. Opřel se rukou o zedř a hned ji zhnuseně odtáhl. „Asi praskla nějaká trubka. Jenže těžko říct která. Tady je zchátralý všechno.“

Zamířil baterkou na dekorace na stěně naproti té nalcované. Barvy, dekor, ve všem se odrážel vkus, s nímž byla zařízená celá vila: směs arabské architektury a secese. Na jedné straně stála bysta podobná těm rozmístěným

podél pěšin ve Ville Bellini, hlavním městském parku v Katánii. Byl to Ignazio Maria Burrano, jeho děd. Co sakra dělá takováhle socha v soukromé místnosti, to bylo známo pouze jeho předkům.

Když se tam Alfio rozhlížel déle než obvykle, a navíc za pomoci 3000 lumenů baterky s LED žárovkou, kterou byl Chadi vybaven, všiml si, že za sochou zůstaly barvy živější než na zbytku stěny. Vlastně se dokonce zdálo, že jsou namalované na nějakém odlišném materiálu.

Opřel se o bystu loktem a cítil, že se zakymácela.

„Nemůže být těžká, když se takhle houpe,“ usoudil.

To v něm probudilo zvědavost, pokusil se ji proto posunout a viděl, že to jde lehce: musela být sádrová nebo přinejmenším dutá. Odstrčil ji stranou a odhalil zeď.

Ta barevná odlišnost byla zjevná.

Chadi si klekl, nedbal na špínu, která obsahovala trus pravděpodobně myšovitého původu, a natáhl ruku k hraně mezi zdí a podlahou. „Je tady fuka,“ oznámil svým sicilsko-tuniským dialektem a ukazoval přitom na štěrbinu, která se tam táhla v délce přibližně jednoho a půl metru. Poklepal na stěnu a ozval se dutý zvuk. Dřevo, uhádl Alfio, když přistoupil blíž. Zamířil baterkou doleva a na tu hranu si posvítil, prstem přitom přejížděl po uzoulinké skulině, která vypadala jako nějaká prasklina, až narazil na cosi oblého a kovového. Byla to kulová klika, téměř ve výšce člověka. Pokusil se ji posunout doprava, ale bez úspěchu.

„Chadi, pomoz mi s tím pohnout.“

Opřeli se do té koule ve dvou. Klika se posunula o pár milimetrů, až najednou povolila a ukázalo se, že je tam železná zástrčka, která něco uzavírá. Stěna se pohnula, jako by to byly dveře.

Alfio za ni vši silou zatáhl, až ji otevřel dokořán.

„A helemese...“ zašeptal užasle.

Před ním zela černá díra, kterou protínala dvě silná lana. Kdyby udělal krok vpřed, skončil by na dně... čeho? Takhle na první pohled to vypadalo jako výtahová šachta. Pravděpodobně to byl výtah na jídlo.

Strčil dovnitř hlavu, pevně se přitom přidržoval stěny. Zamířil světlem nahoru a pak dolů.

„Ten musel mít taky každou pičičárnu!“ zabručel a myslel na nesmysly, které jeho děd nechal ve vile instalovat a které on čas od času objevoval.

Tenhle byl ale nepřekvapivější ze všech.

Dal si dvě a dvě dohromady. Na místě tohohle pokoje musela být v přízemí kuchyň nebo možná spižárna. Místa, kam v životě vkročil plus minus dvakrát.

„Sejdeme dolů,“ řekl.

Vydal se po schodech s Chadim v závěsu a vkročil do nějaké chodby pro služebnictvo. Pokusil se rozsvítit, ale tentokrát tam žárovka nebyla vůbec. I kuchyň tonula ve tmě. Logika radila, aby ten průzkum odložil, tím spíš, že se tam měla každou chvíli přirůdit Valentina, a na tomhle místě ji neuslyší, jenže zvědavost byla příliš veliká, než aby zůstala neukojená až do jeho návratu z Milána.

Posvítil si slavnou superbaterkou na vykachlíkované stěny pozůstatků kuchyně, která byla dosud vybavená lednicí ve stylu Flintstoneových a zoxidovanými měděnými kastroly pověšenými na zdi. U stěny, v níž se měl otevírat kuchyňský výtah, stála kredenc, svého času natřená na světle zeleno.

„Chadi, pojď sem, odsuneme to.“

„Teď?“

„Ne, pozítří.“

Chlapci se na čele mezi vykulenýma černýma očima objevil otazník.

„Teď,“ vysvětlil mu Alfio.

Jak předpokládal, za kredencí byly dveře. Burrano spokojeně popadl baterku a hned se vrhl na kulovou kliku. Ani jí nemusel moc lomcovat, otevřel dveře a posvítil do kuchyňského výtahu.

Prudce uskočil.

„Kurva!“ zařval a mrsknul baterkou o zem.

Klopýtavě a šátraje kolem rukama prchal směrem k východu a podařilo se mu dostat se do chodby. Uběhl dalších pár metrů, dokud tma ještě víc nepotemněla a nohy mu nevypověděly službu. Přemohlo ho nutkání a pozvracel se.